

Vi slet - ter-nes søn - ner har drøm - me i sind, de våg - ner og bli - ver til

4 san - ge, de sti - ger af som - mer-nat - tå - ger-nes spind, som

Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

7 lær - ker - ne fly - ver af van - ge. De bri - ster af læng - sel en

10 dag i a - pril, som kro - kus og blå hy - a - cin - - ther, de

13 bry - der som vår - so - lens sej - ren - de smil i - gen - nem den smel - ten - de vin - ter.

1. Vi sletternes sønner har drømme i sind,
de vågner og bliver til sange,
de stiger af sommernattågernes spind,
som lærkerne flyver af vange.
De brister af længsel en dag i april,
som krokus og blå hyacinter,
de bryder som vårsolens sejrende smil
igennem den smeltende vinter.
2. Så sejler de over det duftende land,
hvor vårsolen pibler af jorden,
og hilser med jubel bag skovenes rand
den blinkende stribe af fjorden
og skælver i forårets fløjtende lyd,
som triller fra haver og lunde,
og stjæler letsindigt forventningens fryd
fra løndomsfuldt smilende munde.
3. Og segner blandt blomster i majnattens favn,
som brister på skrænter og grene,
og hvisker i duggen den elskedes navn,
du rene, du eneste ene.
Det er ikke morgen, det er ikke nat,
sært tankerne vildes i tågen,
højt hamrer et hjerte, og fjernet i sit krat
er sommernatsangeren vågen.
4. Hr. Oluf red over elverbro
i midsommernatten den hvide,
da snubled hans ganger på fire guldsko. -
Hr. Oluf, hvorhen vil I ride?
Hvorhen vil I ride før morgenens skær,
og hvor er I fostret og båret,
og hvem har I diet, og hvem har I kær,
hvor blev eders kjortel skåret?
5. O, trolddom i sommernattågernes spind!
O, minder, som kogler og frister!
Vi sletternes sønner har drømme i sind,
og ved ikke selv, når de brister.
De ligger og venter forløsningens stund
og længes at blive til sange,
som lærker i kløvermarktuernes bund,
før dagningen lyser i vange.

Ludvig Holstein